

מסורת הש"ס

(6) ורבי' מחיי'.

הגהות הב"ח
(6) רש"י ד"ה ואל' ממנו
כ"י שנת מתי' שמעיה
למ"ק:

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מב.

עין משפט
נר מצוה

ח א מי' פכ"ז מה' שנת
הכל' ד שנת לא'ין ס'
טושי' ל"ח פ"י שלו ספ"ק
ג
ב ב מי' ט' ס' ה' ס' ח' ס' ח'
ט' טושי' ל"ח פ"י ס'
ה':

רבינו חננאל

ואסיקנא, דכולי עלמא
מיד לא והכא בשוגג
שלא במקום פליגי, הוה
קמא סבר בשוגג שלא
במקום שרי, ור' נחמיה
אמר אפילו בשוגג נמי
במקום אין, שלא
במקום לא, איני והא
מקמי' בהרי' ר' נחמיה
ור' אלעזר בן יעקב
אמר' לפר' ספורין עד
שיחזרו למקום שוגגין,
מכלל דהוה קמא סבר
במוד נמי שרי, אלא לאו
ש"מ תניא היא ש"ס, אמר
רב נחמן אמר שמאלאי
שיאניו יודע תחום שבת,
ההלך אלפי' ספורין
בינויות וזו תחום שבת.
ועוד אמר רב נחמן אמר
שמאלאי שבת בבקעה
והקפדה גוים מחיצה
בביתן ואכפופה
ומשוחן וכוונא בתן
בשבת, מולך בה אלפי'
אמר ומטלטל בכולה על
ידי זריקה, רב הונא אמר
מהלך בה אלפי' אמה
דאינו תחומיה, ומטלטל
בה בדי מחיצה דאע"ג
דוקפת מפיצה שיעית
כאילו נפוצה החיצה
הרביעי' [במלואה למקום
האסור לה שרוא חוץ
לתחום, ואילו הייתה
התקפה באלפים אמה או
פחות היה מותר לטלטל
בכולה, אבל כיון שרוא
יור נפוצה כאילו נפוצה
במקום האסור לו, ועל ידי
זריקה נמי איני מטלטל
גזירה שמא ישרור אחר
תפוצו ויצא חוץ לתחום,
ואסיקנא א"ר חייא בר
רב ברב הונא, א"ל רב
נחמן לרב הונא אל' חפלוג
עליה דשמאלאי דאמר
ומטלטל בכולה על ידי
זריקה, דהא תניא כוותיה

מכלל דהוה קמא סבר במוד נמי שרי, נראה להלכתא כחננאל קמא
ואף על גב דקיימא לן משנת רבי אלעזר קב ונקי הכא
לא קיימא לן כוותיה אלא כרבנן כיון דסבר רב פפא כרבנן ואף
בשוגג שלא במקומן נראה להלכתא כח"ק דשרי מדקמרינן במוד
במקומן כולי עלמא לא פליגי דאסור
כ' פליגי בשוגג שלא במקומן ואם כן
דרב פפא דשרי במוד במקומן כ"ס
דקיימא לן דלא קנסינן שוגג אטו
מוד לא נדאורייתא ולא כרבנן
מיהו על כרחק הא דאסור לרבי' נמי
שוגג שלא במקומן לאו משום דקניס
שוגג אטו מוד דהא במקומן לא
קניס שוגג אטו מוד אלא משום כיון
דאין להן אלא לרבע אמות גזרינן
דילמא אחי להוציאן חוץ לרבע
אמותיהן וכן איתא בירושלמי דקאמר
ר' נחמיה דלמך עד שיחזרו למקום
שוגגין אחיה כר"מ דאמר המגשל
בשנת שוגג יאכל ואף ע"ג דהכא
בשיל ישראל זה מותר לשראל אחר
ואמרינן לקמן (דף סז:) דחפלי
נכריס קוין שציה ולא גזרינן שמה
יולא חוץ לעיר יש חלק בין עיר
לארבע אמות ועוד דכשנשע ע"י
נכרי לא התמירו ועוד הא דחפלי
נכרי קוין שציה היינו דגזרו בעלים
דנכריס אטו בעלים דשראל ומשום
הכי לא גזרינן שמה יולא דלא גזרינן
גזירה לגזירה: **ונכריס** שהקפדה
טחציות, בירושלמי מוקי לה כרבי
יהושע ומיהו נקוט' פ' דאחיה נמי
כר"ג דלמך נתנוס דביר או כסור
מהלך אח כולה ואע"ג דלא שנת
באור מחיצות מנעד יוס דלא הקילו
חכמים אלא התם דאין לו אלא לרבע
אמות אבל הכא דק' לו אלפי' לא
הקילו: **ומטלטל** בבולה ע"י
זריקה, נראה לר"י דאף תוך אלפי'
מטלטל ע"י זריקה אבל כי אורחיה
אינו מטלטל אלא לרבע אמות דלענין
טלטול כי אורחיה נפרצה למקום
האסור לה:
ונטלטל בבולה ע"י זריקה,
אע"ג דרב הונא אית
ליה בסוף פ"ק (דף סז) דשנת גורמת
והכא נאסר בתחילת שנת לא דמי
להכא דרב הונא מודה במחילה גמורה העשויה בשנת דשמה מחילה:
לא

רבי נחמיה אומר במקומן. אם חזרו למקומן יאכלו אבל שלא במקומן
כל זמן שכן חזר לתחום לא יאכלו: **מאי במקומן.** דשרי רבי נחמיה
הכי חזרו: **אי נישא.** אפילו במוד דחשיב להו אטוין והו כהוציא אוהו
נכריס והחזירוהו: **וספיקא.** אחריתי כהדיא רבי אלעזר ורבי
נחמיה אמרי לעולם אסורין כו': **אלא**
לאו. על כרחק האי במקומן בשוגג
קאמר מכלל דח"ק אף במוד שרי
הכא דחזרו ותרתי קולי אית ליה:
וחסורי מחסרי כו' **אלא במקומן.**
שלא חזרו הוא דבמוד לא יאכלו אם
יאלו במוד אבל חזרו במקומן (והוה)
במוד נמי יאכלו: **ואסא רבי נחמיה**
למימר. האי בשוגג יאכלו במוד לא
יאכלו דקאמר אשלא במקומן אינו כן
אלא המקומן איתמר דאם חזרו למקומן
בשוגג יאכלו אם במוד לא יאכלו ור"ק
אית ליה דרב פפא: **לא במוד.** אפי'
במקומן לח"ק אור' ומתני' לא חסר'
אלא דקתני דלא איירי תנא קמא
בחורה כלל ורבי נחמיה אשלא
במקומן אחא לנפולגי דקאמר תנא
קמא שוגג יאכלו ואחא רבי נחמיה
למימר האי חילוק דיהבנת בין שוגג
למוד לאו אשלא במקומן איתמר
אלא במקומן והכי קאמר ר' נחמיה
חזרו במקומן פליגי יאכלו שוגג
דקאמרת אבל שלא במקומן אפילו
בשוגג לא יאכלו: **וסא מדפני.** נהך
אחריתי לעולם אסורין כו' מכלל
דתרתי פליגי ותנא קמא במוד
במקומן נמי שרי דאור' חילוק הוא
דמיקל ור' נחמיה כההוא הוא דפליגי
הכי איבעי ליה למיתני כדמני' בקמייתא
במקומן יאכלו שלא במקומן לא יאכלו
ואלא ידענא דאשוגג דשרי תנא קמא
שלא במקומן קאחא רבי נחמיה למימר
הא דשוגג דשרי במקומן הוא דשרי
שלא במקומן לא ומדתנא לעולם
אסורין עד שיחזרו שוגגין שעת מניה
(6) לח"ק דשרי היכא דאיכא חדא
להתירא כגון שוגג שלא במקומן או
מוד במקומן כיון דאיכא חדא
לתיביתא וקאמר רבי נחמיה לעולם
אסוריס עד דאיכא תרתי להתירא
שוגג ובמקומן ולעולם תנאי היא:
פסיפיה בינונית. דרך הליכתו של
אדם אמה: **שנת כקנטה.** יש לו
ממקומו אלפי' אמה לכל רוח: **הקפדה נכריס מחיצות בשבת.** ולדירה
כגון שהקפדה לדור בתוכה דאי לאו הכי ביותר מצית סאתים לא
משתירא לטלטולי בה אלא ד' אמות: **מהלך כס אלפי'.** דלא מהני ליה הך מחיצות להיותה לו כד' אמות דכי אמרינן [ע"ג] כל הבית כולו
כד' אמות היכא דשנת באור מחיצות מנעד יוס אבל הכא דשנת שציה לא הו מחיצות לא ואפי' לרבן גמליאל דאמר [מ"א:] כהוציא אוהו
נכריס אין לו אלא לרבע אמות הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אבל הקונה שציה שיש לו אלפי' אמה לא
הקילו חכמים אללו להיות לו היקף מחיצות כארבע אמות אלא אם כן שנת באורין ומדע דהא רב הונא וחי' בר רב תלמידי דרב
ניחו ואמר רב [ע"ג] הלכה כרבן גמליאל בדיר וספר והכא אסרי כשמואל וצממני' נמי הכי מן לקמן בפ' כיצד מעברין (דף ס"א.) ומודד
שאמרו נותנין לו אלפי' אמה אפילו סוף מדתו כלה במערה אינה לו כארבע אמות ואילו הוציא אוהו נכריס ונתנוהו בה מהלך אח כולה
והא דברי הכל היא: **ומטלטל בכולה.** אפי' חוץ לאלפי' שאין לו רשות להלך מותר לטלטל ע"י זריקה כלומר מותר לזרוק עס דקיימא
לן [ועל כ.] מחילה העשויה בשנת שמה מחילה וממילא שמשנין דבחוק אלפי' מטלטל דכרו דהא מחיצות נינהו: **ומטלטל כארבע אמות.**
כאילו לא הייתה שם מחילה וטפי מארבע לא ואפילו בזריקה דלא שני לן בין טלטול כי אורחיה לטלטול בזריקה אלא במקום שמתיר
לטלטל ואסור להלך כגון מתוך התחום לחוץ התחום אבל במקום שהוא מותר להלך אי שרי לטלטל בזריקה שרי נמי לטלטל כי אורחיה ולא
אסור מרייהו אסרי ויוין דאסר ליה רב הונא לטלטל באלפי' שלו אפילו בזריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: ומקשינן לרב הונא **ונטלטל**
בכולה. ואפילו חוץ לאלפי' ע"י זריקה דהא קיימא לן מחילה הנעשית בשנת מחילה היא בפ"ב (ועל כ.) והיא דאינה לא מני' חזיל כיון דלא
שנת באוריה לא הו ליה כארבע אמות אבל מכל מקום מחיצות נינהו: **שמה ימשך אחר חפלו.** חוץ לאלפי' הלך גזרינן טלטול בזריקה אטו
הילוך: **באלפי' מיהא.** שהוא מותר להלך בהן וליכא למיגור בהו משום שמה ימשך אחר חפלו יטלטל כי אורחיה טלטול גמור וכל שכן זריקה דהא
מחיצות מעלייתא נינהו. ומעט כיון דחוץ לאלפי' אסור לטלטל אפילו בזריקה נמי אסור וטעמא מפרש ואזיל: **שמן ימשך אחר חפלו** וכל שכן כי אורחיה טלטול גמור וכל
להלך עס ונטלטל מיתסר נמי באלפי' משום דהו אלפי' דליה נפרצין לחוץ לאלפי' דאסרי ליה משום גזירה שמה ימשך דהא אין הפסק
ביניהן והיא מחילה הנפרצת במלואה למקום האסור לה: **ומטלטל באלפי'.** אפילו כי אורחיה וחוץ לאלפי' לא אפילו בזריקה: **לא כרב**
נחמן ולא כרב הונא. ומה נפשך אי גזר שמה ימשך אפילו אלפי' יתסרו משום מחילה הנפרצת למקום האסור לה ואל' לא גזר שמה
ימשך לטלטל חוץ לאלפי' בזריקה: **עליה דשמואל.** דרב נחמן משמיה דשמואל אמרה: **דפניא כווסיה.** דלא גזרינן שמה ימשך:
היא